



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-4 У. 16489/16
12.09.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Драгана Јовановића и Бисерке Савић чланова већа, са судским саветником Драганом Ранђеловић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца А.А. ...,, ради поништаја решења туженог Градског већа Града Зајечара, III број 434-21/2016 од 04.11.2016. године, у предмету локалне комуналне таксе, у нејавној седници већа, одржаној дана 12.09.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III ОДБИЈА СЕ захтев туженог органа за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиоца, изјављена на решење Градске управе Града Зајечара, Одељења за локалну пореску администрацију, број 434-4/205/2014-8пп од 15.07.2015. године, којим је тужиоцу утврђена локална комунална такса за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности и то за постављање стубова са опремом за комуналне инсталације (електроинсталације, телекомуникациони системи и уређаји и слично), а налазе се на површини јавне намене (јавним површинама), које су у јавној својини, за 2011. годину, у укупном износу од 6.173.610,00 динара.

У поднетој тужби тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је у спроведеном поступку непотпуно и погрешно утврђено чињенично стање, погрешно су примењене одредбе Закона о пореском поступку и пореској

администрацији и Закона о општем управном поступку. Наводи да је чињенично стање за 2011. годину утврђено у 2014. години, односно ретроактивно и да је као такво резултирало доношењу новог решења, без отклањања неправилности током поступка. Такође, наводи да нису сви стубови на јавним, већ се неки налазе и на приватним површинама. Износи и чињеницу да су телекомуникациони објекти грађени у складу са прописима о изградњи објеката, да су у току поступка прибављена сва одобрења, сагласности и плаћене прописане накнаде. Указује и на мишљење Министарства финансија Републике Србије, број 011-00-00765/2016-03 од 24.08.2016. године, према коме се под јавном површином не може сматрати простор изнад или испод површине земље, односно површина за коју је предвиђено утврђивање јавног интереса у складу са посебним законом (улице, тргови, паркови). У допуни тужбе од 05.01.2018. године доставља Одлуку Уставног суда број Iуо-103/2015 од 21.12.2017. године. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење, а туженог обавезе да му накнади трошкове управног спора, на име судских такси за тужбу и одлуку.

Тужени орган је доставио Суду списе предмета управног поступка и одговор на тужбу, у коме наводи да остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да Суд одбије тужбу, као и да обавезе тужиоца на накнаду трошкова управног спора које није определио.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд налази:

тужба је неоснована.

Правилно је, по оцени Суда, тужени орган оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, за коју одлуку је дао довољне и јасне разлоге које у свему као правилне и законите прихвата и овај Суд, налазећи да је, у поступку проведеном без повреде правила поступка, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право.

У поступку који је претходио доношењу оспореног решења, што произлази из списка и образложења оспореног решења, првостепени орган је увидом у решење Одељења за урбанизам, грађевинске и комунално-стамбене послове Градске управе Града Зајечара, IV/03 број 352-0007/14-1 од 24.09.2014. године, утврдио да је тужилац заузео и да користи простор на јавним површинама са укупно 3.068 постојећих стубова комуналне инфраструктуре. Према разлозима датим у образложењу оспореног решења, тужени орган је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца, јер је нашао да је правилно одлучио првостепени орган када је ожалбеним решењем тужиоцу утврдио локалну комуналну таксу за 2011. годину, за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности и то за постављање стубова са опремом за комуналне инсталације (електроинсталације, телекомуникациони системи и уређаји и слично), у

екстра зони за 25 стубова, при чему заузета површина по једном постављеном стубу износи 1м2, а цена по 1м2 износи 10,00 динара дневно, што за укупан период износи 91.250,00 динара; у првој зони за 218 стубова, при чему заузета површина по једном постављеном стубу износи 1м2, а цена по 1 м2 износи 8,00 динара дневно, што за укупан период износи 636.560,00 динара; у другој зони за 166 стубова, при чему заузета површина по једном постављеном стубу износи 1м2, а цена по 1м2 износи 7,00 динара дневно, што за укупан период износи 424.130,00 динара; у трећој зони за 463 стуба, при чему заузета површина по једном постављеном стубу износи 1м2, а цена по 1м2 износи 6,00 динара дневно, што за укупан период износи 1.013.970,00 динара; у четвртој зони за 784 стубова, при чему заузета површина по једном постављеном стубу износи 1м2, а цена по 1м2 износи 5,00 динара дневно, што за укупан период износи 1.430.800,00 динара и петој зони за 1412 стуба, при чему заузета површина по једном постављеном стубу износи 1м2, а цена по 1м2 износи 5,00 динара дневно, што за укупан период износи 2.576.900,00 динара, а све у укупном износу од 6.173.610,00 динара. Тужени орган, правилно налази да је првостепени орган на утврђено чињенично стање правилно применио одредбе члана 6. тачка 3, члана 7. став 1, члана 12, члана 13, члана 15. тачка 9. и члана 18. Закона о финансирању локалне самоуправе, као и да је висина таксе утврђена у складу са Тарифним бр. 1 став 3 Тарифе локалних комуналних такси Одлуке о локалним комуналним таксама("Службени лист Града Зајечара", бр. 23/13 и 8/14).

Одредбом члана 6. Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06...125/14), прописано је да јединици локалне самоуправе припадају изворни приходи остварени на њеној територији и то локалне комуналне таксе. Чланом 7. став 1. закона прописано је да стопе изворних прихода, као и начин и мерила за одређивање висине локалних такси и накнада утврђује скупштина јединице локалне самоуправе својом одлуком, у складу са законом. Чланом 12. закона, прописано је да обвезник локалне комуналне таксе јесте корисник права, предмета и услуга за чије је коришћење прописано плаћање локалне комуналне таксе, док је чланом 13. закона, прописано да таксена обавеза настаје даном почетка коришћења права, предмета или услуге за чије је коришћење прописано плаћање локалне комуналне таксе. Чланом 15. тачка 9. закона, прописано је да се локалне комуналне таксе могу уводити за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и ометничких заната и домаће радиности. Чланом 18. закона, прописано је да актом скупштине јединице локалне самоуправе, којим се уводи локална комунална такса, утврђују се обвезници, висина, олакшице, рокови и начин плаћања комуналне таксе.

Имајући у виду цитиране прописе, то је према оцени Суда, тужиоцу правилно утврђена локална комунална такса за 2011. годину, за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности и то јавним површинама на којима су постављени стубови са опремом за комуналне инсталације, конкретно - у екстра зони за 25 стубова, при чему заузета површина по једном постављеном стубу износи 1м2, а цена по 1м2 износи 10,00 динара дневно, што за укупан период износи 91.250,00 динара; у првој зони за

218 стубова, при чему заузета површина по једном постављеном стубу износи 1м2, а цена по 1 м2 износи 8,00 динара дневно, што за укупан период износи 636.560,00 динара; у другој зони за 166 стубова, при чему заузета површина по једном постављеном стубу износи 1м2, а цена по 1м2 износи 7,00 динара дневно, што за укупан период износи 424.130,00 динара; у трећој зони за 463 стуба, при чему заузета површина по једном постављеном стубу износи 1м2, а цена по 1м2 износи 6,00 динара дневно, што за укупан период износи 1.013.970,00 динара; у четвртој зони за 784 стубова, при чему заузета површина по једном постављеном стубу износи 1м2, а цена по 1м2 износи 5,00 динара дневно, што за укупан период износи 1.430.800,00 динара и петој зони за 1412 стуба, при чему заузета површина по једном постављеном стубу износи 1м2, а цена по 1м2 износи 5,00 динара дневно, што за укупан период износи 2.576.900,00 динара, све у укупном износу од 6.173.610,00 динара, правилном применом Одлуке о комуналном уређењу на територији града Зајечара (“Службени лист Града Зајечара”, број 25/10.

Како је тужиоцу локална комунална такса за 2011. годину, за коришћење простора на јавним површинама и то за постављање стубова са опремом за комуналне инсталације, који се налазе на површинама јавне намене, а које су у јавној својини, утврђена на напред наведени начин, у складу са Одлуком о комуналном уређењу на територији града Зајечара, то је Суд наводе тужбе оценио неоснованим и без утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари.

Из оспореног решења произилази да је тужени орган правилно оценио као неосноване жалбене наводе, поновљене у тужби, те да је за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, које у свему као правилне прихвата Суд, па их стога Суд није посебно образлагао овом пресудом.

Како оспореним решењем туженог органа није повређен закон на штету тужиоца, Суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима одбио тужбу као неосновану, одлучујући као ставу I диспозитива.

Будући да је тужба тужиоца одбијена, Суд је на основу члана 67. Закона о управним споровима, одбио његов захтев за накнаду трошкова управног спора, у смислу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима, одлучујући као у ставу II диспозитива.

Одлуку о трошковима из става III диспозитива пресуде, Суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, чл. 153. и 163. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је захтев туженог за накнаду трошкова управног спора одбио јер овај захтев, изнет у одговору на тужбу, није определио по врсти и висини.

Суд је овај спор решио без одржавања усмене јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, јер је нашао да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, које је Суд могао да цени на основу списка предмета управног

поступка.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 12.09.2019. године, II-4 У. 16489/16

Записничар,
Драгана Ранђеловић, с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЗ